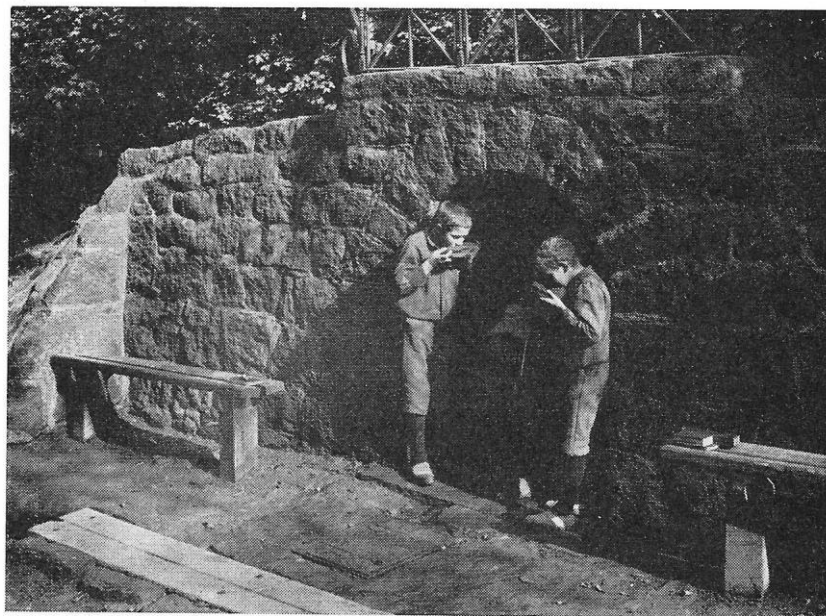

Sct. Hans Kilde. Sct. Hans Kilde har udløb ved Tuttesti og sit navn efter den nærliggende Sct. Hans Kirke. I 1700-tallet hedder det, at den ligger i vænget, »hvor forhen Sct. Hans Baptiste Kirke (Johannes Døberens) har været«, og nu er næsten øde. Den har i sin tid leveret vand til Kapitelsbadstuen, som lå i nærheden. I vænget havde nogle af domkapitlets kanniker deres residenser, gode murede huse — sådanne havde ingen andre. I 1834 lod kommunen kilden sætte i stand. Resultatet kan man glæde sig over den dag i dag. Den smukke kildegrotte med de stensatte flanker. Solidt og enkelt. Noget enestående, som ingen kunne gøre det i dag.

Ikke mindre vigtigt var det at få rensset kilde-brønden oppe på marken. Den er 11 meter dyb, på samme niveau som brønden i domkirkens kor og Maglekildes væld. Rensningen må have været i høj grad påkrævet, for brønden blev befriet for 6 meter mudder og dynd. Nede på bunden stødte man på middelalderligt lertøj. Mest skår, men også nogenlunde hele sager, blandt andet to store kander i rødbrun glasur, som regnes blandt Nationalmuseets bedste middelalderlige keramik. Tidligere mente man, at så gode ting måtte være importvarer, nu ved man, at vi godt kunne selv (bd. I, 295).

Lertøjfundet fortæller, at Sct. Hans har været helligkilde. Man skulle benytte nyt lertøj til det undergørende vand, ituslå det efter brugen og kaste skårene i kilden. En kilde indviet til Døberen må have været særlig »stærk« — og så havde man tæt ved Sct. Johannes Kirke, hvor man kunne frembære sin taksigelse.

Sct. Hans Kilde.

Det er en kendt Roskilde-mand, borgerrepræsentant, maler Ehlers, ejer af Kobbermøllen, der må takkes for, at de prægtige kander blev reddet. Især dengang har det været et særsyn, at en »almindelig« mand havde sans for sådan noget. I flere henseender var Ehlers en ikke almindelig mand, og det er næppe helt hen i vejret at mistænke ham for at være ophavsmanden til den prægtige ramme om Sct. Hans Kilde. — Behrmann siger, at kilderne hører til Roskildes mærkeligste mærkværdigheder. — Sct. Hans turde være den mærkeligste af dem alle.

I 1969 blev der ved en smuk indsats fra kommunale tjenestemænds side draget omsorg for kildens fremtid. De gamle bænke blev omhyggeligt opmålt og nøje genskabt. Det længe helt forsvundne jerngitter er blevet fint rekonstrueret — på grundlag af det her gengivne Hude-fotografi og af mærkerne i stenene i rammen oven på kildegrotten. Selvsagt passer man godt på rendestensbrættet — det er håndgribelig kulturhistorie.